

МЕСЕЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ * БЕЗПЛ. ПРИЛОЖ. НА СП. „РОДИТЕЛИ И ДЕЦА“, бр. 7-8, г. IV.
ОДОБРЕНЪ И ПРЕПОРЪЧАНЪ ОТЪ МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНАТА ПРОСВѢТА СЪ ОКРЖЖНО № 6630 ОТЪ 1938 ГОДИНА
мартъ-априлъ 1940 * Редакторъ: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ * ул. 15 Ноемврий 5-|София

ЛАКИРАНИ БОРАЦИ

Разказъ отъ Георги Караславовъ

Още щомъ ги боядисаха и поставиха въ кошницата, яйцата започнаха да се надуватъ, да се пъчатъ и да се хвалятъ заканително:

— Азъ съмъ най-силното!
— Азъ съмъ най-здравото!
— Азъ съмъ най-голѣмото!

И се заблъскаха, запукаха тънки-тъ нашенари черупки, развикаха се, разреваха се!

— Полека, слѣпчо, чули ми хълбока!

— Ами нали разправяше, че си най-голѣмиятъ борацъ?

— Олеле! — превиваше се едно зелено яйце. — Смазаха ми челото!

— Не ме блъскай отзадъ, бе! — въртѣше се друго и блъскаше съседитъ си.

Неразборията бѣше толкова голѣма, че когато едно малко момиченце влѣзе въ стаята и надзърна въ кошницата, то ахна отъ почуда:

— Леле! Всички яйца изпотрошени! — И се развика: — Мамо! Мамо!

Майката надзърна отъ вратата разчорлена, съ запретнати тѣстени ржави, и попита строго:

— Какво викашъ като опарена?

— Мамо! — задъхваше се момиченцето. — Погледни, всички яйца сж изпотрошени.

— Не думай! — спусна се майката. — Че кой ще ги е изтрошилъ?

— Колю трѣбва да е! Той се въртѣше одева въ тая стая.

Майката щѣше да избухне срещу Коля, но изведнажъ завъртѣ глава и погледна примирително момиченцето си.

— Сами сж се изпотрошили, — рече тя. — Види се, като ги пренесохме отъ огъня право въ тази студена стая...

Яйцата се свиха, спогледаха се плахо и дори на нѣкои досмѣша. „Ние тукъ цѣла война изкарахме“, мислѣха си тѣ, „пъкъ стопанката разправя, че сме се изпотрошили като ни пренесли отъ врѣлата вода направо въ тази студена стая“...

— За Великденъ нѣма да имаме борацы, — каза тъжно момиченцето.

Откъде излѣзе този юнакъ? Защо до сега не бѣха го забелязали?

— Има ли нѣкой да ми излѣзе? — подкани повторно борацътъ.

И като почака още малко, той се отпусна, усмихна се победоносно и си отговори самъ: — Нѣма.

И наистина, нѣмаше яйце, което да му излѣзе насреща. Не се намѣри не само въ тази кошница, не се намѣри и въ цѣлата махала, когато на Великденъ децата плѣзнаха по ливадитъ и Колю започна да блъска немилостиво борацитъ на своитъ другари. Почудиха се и малки и голѣми, каква ще да е тази сила, откъде ще да се е взела тази здравина? И докато се чудѣха, Колю обикаляше съ своя борацъ и

ломѣше шаренитъ черупки на другитъ борацы, хилѣше се и казваше:

— Отъ цѣла кошница е избрано, какво си мислите вие!

Но ето че на третия денъ на Великденъ въ селото пристигнаха две деца отъ града. Доведе ги бащата на Муха; казваха, че били деца на сестра му. И тѣ имаха борацы, хубаво боядисани, съ цвѣтчета, съ лакъ,

— да имъ се ненагледашъ.
— Че сж хубави, хубави сж, — рече Колю, — ама дали сж борацы като моето?

— Хайде да ги соборимъ, — обади се голѣмото момче и подложи красивата черупка на своя борацъ. Колю извади своя юнакъ отъ джоба на панталонитъ си и удари самоувѣрено. Удари, погледна и погледнѣ отъ мжка: борацътъ му, гордостъта му, непобедимиятъ му юнакъ бѣше съ строшено чело.

Ахнаха всички деца, ухилиха се, навалиха се около момчето отъ града. Всички искаха да видятъ този новъ борацъ, толкова красивъ и толкова здравъ. Но момчето не даваше да пипнатъ.

— Ще го строшите, — викаше то и го дигаше нагоре. Но братчето му го издаде:

— Нѣма да се строши, то е отъ дърво.

Спрѣха се децата, изгледаха го накриво, разсърдиха се. Но мълчаха. И само Колю махаше ржце предъ него:

— Съ измама значи, а? Ехе, ела и другъ пжтъ ти, та да видишъ съ какъвъ борацъ ще ти излѣза!...

Георги Караславовъ